

ความสามารถด้านทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก
ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

The Ability in English Grammar of First-Year Undergraduate Students Majoring in
English Education Learning through Active Learning Approach at Phetchaburi
Rajabhat University

สรिता บัวเขียว¹/กรรณิการ์ ตาละลักษมณ์²/สุรางค์ ธรรมโวหาร³

Sarita Buakhieo¹/Kanmika Talalak²/Surang Thomvohan³

^{1,2}อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

^{1,2}Lecturer of English Program, Faculty of Humanities and Social Sciences, Phetchaburi Rajabhat University

³อาจารย์ประจำสาขาหลักสูตรและการสอน ระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

³Lecturer of Curriculum and Instruction, Master's Degree Level, Chandrakasem Rajabhat University

Corresponding author E-mail: buasarita@yahoo.com

(Received: 29 January, 2025; Revised: May 26, 2026; Accepted: June 23, 2026)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อน และหลังได้รับการจัดการเรียนรู้อยู่โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก และ 2) ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อยู่โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้คือ นักศึกษาจำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาไวยากรณ์ขั้นสูงสำหรับครูภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 และได้รับการเลือกด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่ายด้วยวิธีการจับฉลาก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้อยู่โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุกจำนวน 3 แผน 2) แบบทดสอบอัตนัยก่อนเรียนและหลังเรียน เพื่อวัดความสามารถด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่องวลี และ 3) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อยู่โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก มีลักษณะเป็นแบบประเมินค่า 5 ระดับ และข้อเสนอแนะแบบปลายเปิด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหา ทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ t-test แบบ Pair-Samples t-test ผลการวิจัยเป็นดังนี้ 1) ความสามารถด้านทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้อยู่โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระหว่าง คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน ที่ระดับนัยสำคัญ .01 ($t = -13.170$, $sig. = 0.000$) โดยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียน และ 2) ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อยู่โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก พบว่า มีความคิดเห็นโดยรวมในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 4.42, S.D. = 0.46) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ เรื่อง Phrase มีประโยชน์ สำหรับความคิดเห็นที่อยู่ในระดับมาก ได้แก่ การทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนมีประโยชน์ และลักษณะของแบบฝึกหัดที่ทำหลังการเรียนส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถในการแต่งประโยคที่มี Phrase รวมทั้งภารกิจด้านการออกแบบ แบบทดสอบ ที่ทำหลังการเรียนส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถในการแต่งประโยคที่มี Phrase

คำสำคัญ: ความสามารถด้านทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ การเรียนรู้ แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก

Abstract

The objectives of this research were: 1) to compare students' English grammar ability before and after learning through the active learning approach, and 2) to examine students' opinions toward learning through the active learning approach. The research sample consisted of one classroom of 30 first-year undergraduate students majoring in English Education at Phetchaburi Rajabhat University, who enrolled in the Advanced English Grammar for English Teachers course in the second semester of the 2023 academic year, and were selected using simple random sampling by drawing lots. The research instruments included: 1) three lesson plans based on the active learning approach, 2) subjective pre-tests and post-tests to measure students' English grammar ability, focusing on phrases, and 3) a questionnaire designed to examine students' opinions toward learning through the active learning approach, consisting of a five-point rating scale and open-ended questions. The data were analyzed using percentage, mean, standard deviation, and content analysis. The hypothesis was tested using the paired-samples t-test. The research findings were as follows: 1) students' English grammar ability after learning through the active learning approach showed a statistically significant difference between pre-test and post-test scores at the .01 level ($t = -13.170$, $p = 0.000$) with post-test scores significantly higher than pre-test scores, and 2) students' overall opinions toward learning through the active learning approach were at a high level (average = 4.42, SD = 0.46). When considering each item, the highest-rated aspect was the usefulness of phrases. Other highly rated items included the benefits of post-lesson exercises, the types of exercises that enhanced knowledge, understanding, and sentence construction using phrases, and the design of tasks of post-lesson tests aimed at improving students' ability to use phrases effectively.

Keyword: Ability in English grammar, Learning, Active learning approach

บทนำ

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้ได้ผลดีนั้นผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้ด้านไวยากรณ์เป็นพื้นฐานสำคัญเพราะการมีความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ดีจะนำไปสู่ความสามารถที่จะพัฒนาต่อยอดทักษะในด้านต่าง ๆ ของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เช่น ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป ตามที่แพรวไหม คำดวง และภัทรธีรรา เทียนเพิ่มพูน (2562: 180) กล่าวว่า ไวยากรณ์เป็นศูนย์กลางการเรียนการสอนภาษามาเป็นเวลานาน ถึงแม้ว่าแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารส่งผลกระทบต่อการการสอนไวยากรณ์ แต่ผู้เรียนภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศจำเป็นต้องเรียนรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ซึ่งเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ภาษา ซึ่งการสอนไวยากรณ์สามารถช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถทางภาษาได้เช่นเดียวกับการสื่อสาร ซึ่งไวยากรณ์เปรียบเสมือนการสร้างบ้านที่แข็งแรงหากโครงสร้างบ้านแข็งแรงก็ส่งผลให้ส่วนประกอบอื่น ๆ ของบ้านมั่นคงอยู่ได้ การมีความรู้ด้านไวยากรณ์เป็นพื้นฐานที่ดีก็สามารถส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษเช่นเดียวกัน ทั้งนี้ผู้เรียนภาษาอังกฤษที่มีพื้นฐานไวยากรณ์ดีจะสามารถเรียนภาษาอังกฤษทั้งการฟัง การพูด การอ่าน การเขียนได้เร็วกว่าและดีกว่าผู้ที่ไม่รู้หรือรู้ไวยากรณ์อังกฤษน้อย ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษจะช่วยให้สารที่ผู้ส่งสารสื่อไปยังผู้รับมีเนื้อความที่ถูกต้องและตรงตามเจตนาของผู้ส่งเนื้อความไม่ผิดเพี้ยนจนทำให้การสื่อสารนั้นล้มเหลวหรือเกิดความเข้าใจผิดระหว่างกันและยังเป็นการช่วยยกระดับทักษะการใช้ภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ไวยากรณ์เป็นส่วนสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ ตามที่คริสตัล (Crystal, 2002 อ้างถึงใน รติมา บุษย์ศรีเจริญ, 2565: 1) กล่าวว่า

ไวยากรณ์เป็นส่วนสำคัญที่อยู่ติดกับตัวภาษา เมื่อมีภาษาเกิดขึ้นเมื่อใด ไวยากรณ์ก็เกิดขึ้นเมื่อนั้น เมื่อมีการใช้ภาษาใดแสดงว่า ต้องมีความรู้ ไวยากรณ์อยู่แล้ว อีกทั้ง Dickins and Woods (1988 อ้างถึงใน แพรไหม คำดวง และภัทรธีรา เทียนเพิ่มพูน, 2562: 180) กล่าวถึงความสำคัญของไวยากรณ์ ถ้าขาดความรู้ด้านไวยากรณ์แล้วผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจะไม่สามารถเข้าใจและสื่อสารในระดับสูงได้ ไวยากรณ์เป็นเครื่องมือสำหรับการสื่อสารที่ประสบความสำเร็จและเป็นส่วนสำคัญที่สุดของการใช้ทักษะทั้งหมดในภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด จึงอาจสรุปได้ว่าไวยากรณ์เป็นปัจจัยพื้นฐานของรูปแบบการใช้ภาษาให้กับผู้ใช้หรือผู้เรียนภาษานั้น ๆ ว่าจะพูดหรือเขียนอย่างไร ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนให้จดจำและสามารถใช้ภาษาได้จริง โดยยึดไวยากรณ์เป็นหลักสำคัญในการพัฒนาทักษะการสื่อสารทั้งหมด

จะเห็นว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อการศึกษาทุกระดับ ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา ระดับอุดมศึกษา และในชีวิตการทำงาน สำหรับผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษให้คล่องแคล่วและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ในการสื่อสารภาษาอังกฤษให้เกิดประสิทธิภาพ และประสบความสำเร็จต้องอาศัยความเข้าใจทางด้านไวยากรณ์เป็นหลัก เพราะไวยากรณ์คือ กฎเกณฑ์ของภาษาเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของภาษา การสอนไวยากรณ์จึงมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจะไม่ประสบความสำเร็จในการสื่อสาร และการสื่อความหมายในระดับสูง หากผู้เรียนขาดความรู้ทางไวยากรณ์ที่เหมาะสม เอลลิส (Ellis, 2016 อ้างถึงใน แพรไหม คำดวง, 2562: 2) ได้สนับสนุนการเรียนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ไว้ดังนี้ 1) ความรู้ที่ได้จากการเรียนไวยากรณ์สามารถเปลี่ยนให้เป็นความรู้ที่จำเป็นในการสื่อสารต่อไป 2) ผลจากการศึกษาชี้ให้เห็นว่าผู้ได้รับการสอนโครงสร้างไวยากรณ์มีพัฒนาการทางภาษาได้ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ การสอนโครงสร้างไวยากรณ์จึงมีส่วนสนับสนุนพัฒนาการด้านภาษาศาสตร์ของผู้เรียน 3) จากประสบการณ์การสอนในห้องเรียน ผู้สอนให้ความสำคัญในการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษว่าช่วยให้การแก้ไขข้อผิดพลาดทำได้อย่างมีระบบ และยืนยันที่จะรวมการสอนโครงสร้างไวยากรณ์เข้าไว้ในการสอนภาษาอังกฤษอีกด้วย นอกจากนี้ ธอร์นเบอร์รี่ (Thornbury, 2001 อ้างถึงใน แพรไหม คำดวง, 2562 : 2) ได้ให้ข้อสนับสนุนในการสอนไวยากรณ์ไว้ 7 ประการคือ 1) ไวยากรณ์เป็นเครื่องมือที่ใช้สร้างประโยคเพราะไวยากรณ์คือ คำอธิบายสถานะของภาษาและทำให้ผู้เรียนมีเครื่องมือในการสร้างประโยค 2) ไวยากรณ์เป็นสิ่งที่ทำให้ความหมายในการใช้ภาษาพัฒนาตามกาลเวลา 3) ไวยากรณ์ช่วยปรับความหมาย 4) ไวยากรณ์เป็นผู้เตรียมความพร้อมล่วงหน้า 5) ไวยากรณ์ช่วยให้ได้เรียนภาษาเป็นหน่วยย่อยด้วยการจัดระเบียบให้ภาษาและรวบรวมเป็นหมวดหมู่ 6) ไวยากรณ์เป็นกฎระเบียบในการเรียนการสอน และ 7) ไวยากรณ์เป็นความคาดหวังของผู้เรียน

สำหรับการสอนไวยากรณ์นั้นถ้าพิจารณาในด้านเนื้อหาจะพบว่าเนื้อหาจะเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ หลักการของการใช้ภาษา ได้แก่ การใช้คำชนิดต่าง ๆ (Part of speech) แบบแผนของประโยคชนิดต่าง ๆ (Sentence pattern) รวมทั้งการกระจายคำกริยาให้สอดคล้องตามกาลเวลา (Tense) ซึ่งถ้าหากครูผู้สอนไม่คำนึงถึงการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร จะทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาเป็นชิ้น ๆ เรื่อง ๆ แยก ๆ กันไป ดังนั้นเมื่อยึดหลักตามทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม (Bloom's Taxonomy) จะทำให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าครูผู้สอนต้องกำหนดเป้าหมายของการเรียนไวยากรณ์อย่างน้อยต้องให้ไต่ระดับจากขั้นความจำ ความเข้าใจ ไปให้ถึงขั้นประยุกต์ใช้ตามแผนภูมิทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม (Bloom, 1956 อ้างถึงใน รัฐพล ประดับเวทย์, 2560: 1054) นั้นย่อมหมายถึงการทำให้ผู้เรียนสามารถนำหลักการ กฎเกณฑ์ ด้านไวยากรณ์ไปประยุกต์ใช้เพื่อนำไปสื่อสารได้นั่นเอง ซึ่งการสอนไวยากรณ์ที่สามารถทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้อย่างมีความหมายเพื่อนำไปใช้ในการสื่อสารได้นั้นผู้สอนต้องใช้แนวทางในการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมเป้าหมายการเรียนรู้ดังกล่าวโดยแนวทางหนึ่งก็คือเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ออกแบบให้ผู้เรียนได้ค้นคว้า ลงมือปฏิบัติ คิดวิเคราะห์ รวมทั้งการสร้างสรรค์ชิ้นงานต่าง ๆ ทั้งนี้ปัญหาที่สำคัญถ้าหากครูผู้สอนไม่เน้นเป้าหมายการเรียนรู้ไวยากรณ์ที่ผู้เรียนสามารถนำหลักการ กฎเกณฑ์ไปสู่การประยุกต์ใช้นั้น จะทำให้การจัดการเรียนการสอนไม่เป็นไปตามมาตรฐานหลักสูตรอุดมศึกษาที่กล่าวไว้ว่า “การออกแบบหลักสูตรที่ดีต้องกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ในการสร้าง

บัณฑิตอย่างมีประสิทธิภาพ นั่นคือ ผู้เรียนมีสมรรถนะในการนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้กับโลกของการทำงานได้จริง” (กระทรวง การอุดมศึกษาวิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม, 2566: 12)

การจัดการเรียนรู้เชิงรุกหรือ Active Learning เป็นกระบวนการเรียนการสอนอย่างหนึ่ง แปลตามตัวก็คือ เป็น การเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติ หรือการลงมือทำ ซึ่ง “ความรู้” ที่เกิดขึ้นก็เป็นความรู้ที่ได้จากประสบการณ์กระบวนการในการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องได้มีโอกาสลงมือกระทำมากกว่าการฟังเพียงอย่างเดียว ต้องจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้โดย การอ่าน การเขียน การโต้ตอบ และการวิเคราะห์ปัญหา อีกทั้งให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการคิดขั้นสูง เหล่านี้ล้วนแล้วแต่ส่งเสริม สนับสนุนให้ผู้เรียนมีสมรรถนะในการนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้กับโลกของการทำงานได้จริง ดังเช่น การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และ การประเมินค่าดังกล่าว (สถาพร พงศพิณกุล, 2558) การเรียนรู้เชิงรุกหรือ Active Learning จึงเป็นการเรียนรู้เพื่อให้เกิด การเปลี่ยนแปลงในตน (Transformative learning) เกิดภาวะผู้นำ มีทักษะในการนำการเปลี่ยนแปลง (Change agent) เน้น การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ (Learning skills) เพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ตลอดชีวิต เน้นเนื้อหาการบูรณาการเพื่อให้ผู้เรียนสามารถ เชื่อมโยง และนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงภายใต้กิจกรรม วิธีการ และกระบวนการที่หลากหลาย สนุกสนาน กระตือรือร้น มีชีวิตชีวา ไม่น่าเบื่อ โดยมีผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้มีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง และได้ฝึกทักษะการคิดใน ระดับสูง ผู้สอนมีบทบาทที่เป็นผู้ให้คำแนะนำเป็นผู้อำนวยความสะดวก และเป็นผู้กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มี แรงบันดาลใจให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต ซึ่งผลลัพธ์ที่ผู้เรียนได้รับคือ เกิดทักษะการเรียนรู้และทักษะการดำรงชีวิต อย่างถาวร (นทลี พรธาดาวิทย์, 2559)

แมคคินเน (McKinney, 2008 อ้างถึงใน นรินทร์ เจริญพันธ์ และคณะ, 2559) ได้เสนอรูปแบบหรือเทคนิคการจัดการ เรียนการสอนในแนวเชิงรุกหรือ Active Learning ไว้หลากหลายรูปแบบและเทคนิคหนึ่งในหลาย ๆ เทคนิคนั้น ได้แก่ การเรียนรู้ แบบผู้เรียนสร้างแบบทดสอบ (Student generated exam questions) คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนสร้าง แบบทดสอบจากสิ่งที่ได้เรียนรูมาแล้ว ซึ่งมีความสอดคล้องกับหลักการสอนไวยากรณ์ที่ถูกกล่าวไว้ว่า การฝึกฝน (Practice) เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจโครงสร้างภาษาได้อย่างลึกซึ้ง ครูควรจัดให้มีแบบฝึกหัดทั้งที่ให้อ่านในชั้นเรียน และที่ให้เป็นงานบ้าน ให้มีความหลากหลายครอบคลุมเนื้อหาที่เรียน (Zhulian, 2012) ฉะนั้นเมื่อผู้เรียนได้ผ่านกระบวนการเรียนรู้แล้วนั้นการฝึกฝน การทำแบบฝึกหัดจึงจำเป็นอย่างยิ่ง สำหรับกลุ่มเป้าหมายที่ผู้วิจัยเล็งเห็นว่ามีสำคัญที่ต้องได้รับการพัฒนาด้านทักษะ ไวยากรณ์ ได้แก่ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี อันเนื่องมาจาก นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 จำเป็นต้องได้รับการปูพื้นฐานที่สำคัญด้านหลักไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษ อย่างดียิ่ง เพราะต้องนำไปเป็นหลักสำคัญในการเรียนรู้ทักษะต่าง ๆ ได้แก่ การอ่าน หรือการเขียน ประกอบกับว่า นักศึกษาเหล่านี้ต้องมีความรู้ความเข้าใจ และสามารถประยุกต์ใช้หลักไวยากรณ์ ได้เป็นอย่างดี เพราะว่าเมื่อไปประกอบอาชีพ เป็นครูผู้สอนจะต้องอธิบายและตอบคำถาม ชี้แจงข้อข้องใจของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ มีความเข้าใจ และประยุกต์ใช้หลัก ไวยากรณ์ได้อย่างดี มีประสิทธิภาพ และจากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบสอนด้านไวยากรณ์ให้กับนักศึกษา หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 มาโดยตลอด ทำให้พบข้อมูลว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 ส่วนใหญ่มี พื้นฐานความรู้ด้านทักษะไวยากรณ์ไม่เพียงพอที่จะนำไปประยุกต์ใช้ และที่สำคัญยังขาดความสามารถในการประยุกต์ใช้หลัก ไวยากรณ์อีกด้วย

จากหลักการและเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีแนวคิดว่าจะให้ผู้เรียนได้รับการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก ซึ่งมีความสอดคล้องกับหลักการสอนไวยากรณ์ โดยผู้วิจัยจะนำการเรียนรู้เชิงรุก หรือ Active Learning มาสอนไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคให้ผู้เรียนคือ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏ เพชรบุรี มาออกแบบแบบทดสอบเกี่ยวกับวลี (Phrase) ที่ได้เรียนไปแล้ว

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก จะมีความสามารถด้านทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษหลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียน
2. นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี จะมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก อยู่ในระดับมาก

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาไวยากรณ์ขั้นสูงสำหรับครูภาษาอังกฤษ (Advanced Structure for English Teacher) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 2 ห้องเรียน ได้แก่ ห้อง A จำนวน 30 คน และห้อง B จำนวน 30 คน รวมนักศึกษาทั้งหมด 60 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาไวยากรณ์ขั้นสูงสำหรับครูภาษาอังกฤษ (Advanced Structure for English Teacher) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ที่ได้มาด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่ายด้วยวิธีจับฉลากจำนวน 1 ห้องเรียน รวมนักศึกษา 30 คน

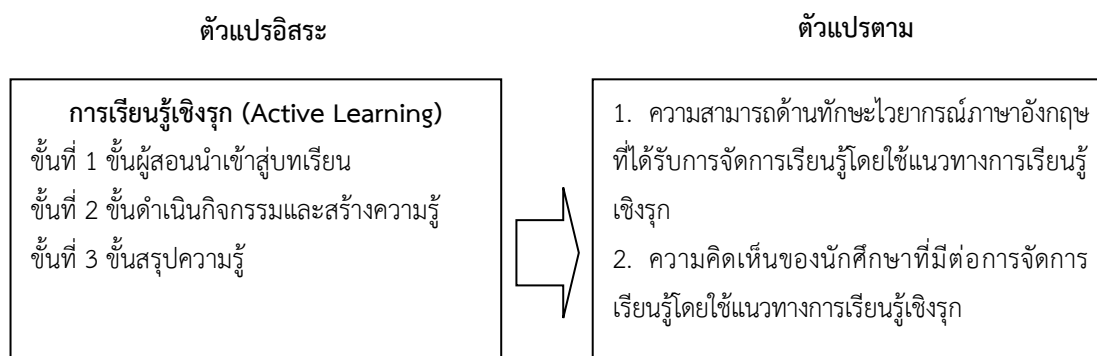
ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยคือเรื่อง วลี (Phrase) ดังนี้

1. Prepositional phrase
2. Appositive phrase
3. Verbal phrase:
 - 3.1 Participial phrases
 - Present participial phrase
 - Past participial phrase
 - 3.2 Infinitive phrase
 - 3.3 Gerund phrase

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ หลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวลี (Phrase) การจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) หลักการสร้างเกณฑ์การประเมิน (Rubrics) แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สังเคราะห์จากนักวิชาการหลายท่านนำมาสู่กรอบแนวคิดในการวิจัยดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ดำเนินการทดลองสอนโดยผู้วิจัยในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ดำเนินการด้านกระบวนการจริยธรรมวิจัยในคน
2. เตรียมความพร้อมกลุ่มตัวอย่างก่อนการจัดการเรียนการสอน โดยผู้วิจัยได้จัดปฐมนิเทศกลุ่มตัวอย่างเพื่อเตรียมความพร้อมและซักถามให้มีความเข้าใจตรงกันในบทบาท หน้าที่ เป้าหมายของการจัดการเรียนการสอน การประเมินผล และกิจกรรมต่าง ๆ ที่ต้องกระทำ เพื่อให้การดำเนินการทดลองเป็นไปอย่างราบรื่น รวมทั้งมีการสอบ ถามความสมัครใจก่อนการจัดการเรียนการสอน

ทดสอบกลุ่มตัวอย่าง สำหรับแบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยข้อสอบอัตนัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและประเมินความสอดคล้อง และความเหมาะสม โดยผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งเป็นแบบทดสอบวัดความรู้ ความเข้าใจและความสามารถในการสร้างวลี (Phrase) เรื่อง Prepositional phrase, Appositive phrase และ Verbal phrase: Participial phrase, Gerund phrase และ Infinitive phrase ประกอบด้วย 1) ให้ขีดเส้นใต้ “Phrase” และ บอกประเภทของ “Phrase” 2) แต่งประโยคภาษาอังกฤษประกอบภาพที่มีวลีประเภทต่าง ๆ และ 3) กำหนดประโยคภาษาไทยแล้วให้แปลงเป็นภาษาอังกฤษที่มีวลีประเภทต่าง ๆ ตามที่ได้เรียนไปแล้ว ผู้วิจัยทำการทดสอบกลุ่มตัวอย่างดังนี้

- 2.1 ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)
- 2.2 ทดสอบหลังจากเรียนครบทุกแผนการจัดการเรียนรู้ (Post-test)
3. ดำเนินการทดลองสอนในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2566 เป็นเวลา 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง
4. สอบถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างโดยทำแบบสอบถามหลังจากการทดลองสอนเสร็จสิ้นลงแล้ว

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก Active Learning ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องวลี (Phrase) สำหรับนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี จำนวน 3 แผน ๆ ละ 4 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง โดยแต่ละแผนมีจุดมุ่งเน้นดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง participial phrase: present participial phrase และ past participial phrase

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง prepositional phrase และ noun phrase

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง gerund phrase และ infinitive phrase

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้านทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุกมาเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งในทุกแผนการจัดการเรียนรู้ได้กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้นักศึกษาได้เรียนรู้หลักไวยากรณ์เกี่ยวกับวลีประเภทต่าง ๆ และฝึกให้ทำแบบฝึกหัดเพื่อประยุกต์ใช้หลักการ กฎเกณฑ์ ในการนำไปแต่งวลีประเภทต่าง ๆ รวมทั้งเปิดโอกาสให้นักศึกษา ชักถาม อภิปราย และแสดงความคิดเห็น ทำแบบฝึกหัด และในขั้นตอนสุดท้าย นักศึกษาจะได้รับมอบหมายให้ออกแบบแบบทดสอบเกี่ยวกับวลี (Phrase) ที่ได้เรียนไปแล้วในแต่ละแผนการเรียนรู้ เพื่อให้เป็นไปตามกรอบการเรียนรู้เชิงรุก ซึ่งในการจัดการเรียนรู้มีขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นผู้สอนนำเข้าสู่บทเรียน คือ สร้างแรงจูงใจให้นักศึกษาเกิดความสนใจที่จะเรียนรู้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละแผนการเรียนรู้ นำไปสู่การสร้าง Phrase ได้ถูกต้อง ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินกิจกรรมและสร้างความรู้ คือ ให้นักศึกษาได้เข้ากลุ่มย่อยเพื่อทำงานร่วมกัน อภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการใช้ Phrase ในประโยคได้ถูกต้อง และทำแบบฝึกหัดเรื่อง Phrase ได้ถูกต้อง และขั้นที่ 3 ขั้นสรุปความรู้ คือ การสรุปความรู้ที่ได้จากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจนเกิดความเข้าใจที่ชัดเจน ในขั้นนี้ของทุกแผนการเรียนรู้ นักศึกษาได้รับมอบหมายให้ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วย 1) กำหนดประโยคภาษาอังกฤษที่มีวลีประเภทที่เรียนในแต่ละแผน แล้วให้นักศึกษาขีดเส้นใต้ส่วนที่เป็นวลี 2) ให้แต่งประโยคภาษาอังกฤษที่มีวลีประเภทที่เรียนในแต่ละแผนประกอบภาพที่กำหนดให้ 3) กำหนดประโยคภาษาไทยแล้วให้แปลงเป็นภาษาอังกฤษที่มีวลีประเภทที่เรียนในแต่ละแผน และสุดท้ายมอบหมายให้นักศึกษาออกแบบแบบทดสอบเกี่ยวกับวลี (Phrase) ตามความรู้ ความเข้าใจ ที่ได้เรียนไปแล้ว แล้วนำเสนอ และอภิปรายแสดงความคิดเห็น ในการเรียนครั้งต่อไป

2. แบบทดสอบวัดความรู้ ความเข้าใจและความสามารถในการสร้างวลี (Phrase) ประเภทต่าง ๆ เป็นแบบทดสอบอัตนัย ประกอบด้วย 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 กำหนดประโยค แล้วให้ขีดเส้นใต้ Phrase และระบุประเภทของ Phrase รวมทั้งหน้าที่ ของ Phrase ในประโยคนั้นๆ จำนวน 20 ข้อ ตอนที่ 2 กำหนดภาพแล้วให้แต่งประโยคบรรยายภาพที่มี Phrase ประเภทต่าง ๆ จำนวน 6 ข้อ และตอนที่ 3 กำหนดประโยคภาษาไทยแล้วให้ แปลงเป็นภาษาอังกฤษ โดยให้มี Phrase จำนวน 4 ข้อ

3. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก จำนวน 4 ข้อ และในตอนท้ายของแบบสอบถามมีข้อเสนอแนะเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นอื่น ๆ เพิ่มเติม

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. แผนการจัดการเรียนรู้

1.1 เมื่อสร้างแผนการจัดการเรียนรู้เรียบร้อยแล้ว นำแผนนี้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ที่มีความเชี่ยวชาญความรู้ความสามารถในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

1.2 ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ด้านการใช้ภาษาตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้วนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในด้านวลี (Phrase)

2.1 เมื่อสร้างแบบทดสอบอัตนัยเพื่อวัดความสามารถในด้านวลี (Phrase) ประเภทต่าง ๆ ประกอบด้วย 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 กำหนดประโยค แล้วให้ขีดเส้นใต้ Phrase และระบุประเภทของ Phrase รวมทั้งหน้าที่ ของ Phrase จำนวน 20 ข้อ ตอนที่ 2 กำหนดภาพแล้วให้แต่งประโยคบรรยายภาพที่มี Phrase ประเภทต่าง ๆ จำนวน 6 ข้อ และตอนที่ 3 กำหนดประโยค

ภาษาไทยแล้วให้ แปลงเป็นภาษาอังกฤษ โดยให้มี Phrase จำนวน 4 ข้อ นำแบบทดสอบไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาว่าข้อสอบที่สร้างขึ้นมานั้นสอดคล้อง เหมาะสมกับจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในแผนการสอนหรือไม่ และมีความเหมาะสมในการนำมาใช้เป็นข้อสอบ แล้วนำไปหาค่าดัชนีความสอดคล้องแล้วคัดเลือกข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ซึ่งแสดงว่าข้อสอบข้อนั้น ๆ มีเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้เป็นแบบทดสอบ

2.2 นำแบบทดสอบที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินแล้วและได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ในด้านภาษาไปปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องเหมาะสมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.3 สร้างเกณฑ์การให้คะแนนแบบทดสอบแบบอัตนัยที่ให้ผู้ทดสอบเขียน และนำเกณฑ์การให้คะแนนแบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญทำการประเมิน (IOC) ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

2.4 ปรับปรุงแก้ไขด้านการใช้ภาษาตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.5 นำแบบทดสอบไปให้กลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบนี้ก่อนและหลังการทดลองสอน

3. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก

3.1 เมื่อสร้างแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว นำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

3.2 ปรับปรุงแก้ไขด้านการใช้ภาษาตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3.3 นำแบบสอบถามความคิดเห็นไปให้นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทำหลังจากเสร็จสิ้นการทดลองสอน

วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก โดยใช้สถิติการหาค่า t-test แบบ Pair-Samples t-test โดยนำเสนอเป็นตารางและการเขียนความเรียงเชิงพรรณนา

2. การวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุกโดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สำหรับข้อเสนอแนะอื่น ๆ ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาความสามารถด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก แสดงผลได้ดังนี้

ตารางที่ 1 ความสามารถด้านทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตร ครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก ภาพรวม

	คะแนนก่อนการเรียนรู้ (30 คะแนน)	คะแนนหลังการเรียนรู้ (30 คะแนน)	คะแนน ความก้าวหน้า
รวมคะแนน	113	457	344
คะแนนเฉลี่ย	3.77	15.23	11.47
ค่าเฉลี่ยร้อยละ	12.56	50.78	38.22

จากตารางที่ 1 พบว่า นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาไวยากรณ์ขั้นสูงสำหรับครูภาษาอังกฤษ (Advanced Structure for English Teacher) ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก มีความสามารถด้านทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยรวมคิดเป็นร้อยละ 38.22 ซึ่งผ่านเกณฑ์ร้อยละ 25 ขึ้นไป

ตารางที่ 2 ผลการศึกษาความสามารถด้านทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก

ความสามารถด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ	n	$\bar{X}$	S.D.	t	p
ก่อนได้รับการเรียนรู้เชิงรุก	30	3.76	2.95	-13.170	0.000**
หลังได้รับการเรียนรู้เชิงรุก	30	15.23	5.00		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 2 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถด้านทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก มีค่าเท่ากับ 15.23 สูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก มีค่าเท่ากับ 3.76 และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก แสดงผลได้ดังนี้

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก

ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	อันดับที่
1. เรื่อง Phrase มีประโยชน์	4.57	0.50	มากที่สุด	1
2. การทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนมีประโยชน์	4.50	0.50	มาก	2
3. ลักษณะของแบบฝึกหัดที่ทำหลังการเรียนส่งเสริมความรู้ความเข้าใจและความสามารถในการแต่งประโยคที่มี Phrase	4.37	0.61	มาก	3
4. ภารกิจด้านการออกแบบ แบบทดสอบ ที่ทำหลังการเรียนส่งเสริมความรู้ความเข้าใจและความสามารถในการแต่งประโยคที่มี Phrase	4.27	0.69	มาก	4
รวมเฉลี่ย	4.42	0.46	มาก	

จากตารางที่ 3 พบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.42$, S.D. = 0.46) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ เรื่อง Phrase มีประโยชน์ ($\bar{X} = 4.57$, S.D. = 0.50) รองลงมามีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ได้แก่ การทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนมีประโยชน์ ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.50) ลักษณะของแบบฝึกหัดที่ทำหลังการเรียนส่งเสริมความรู้ความเข้าใจและความสามารถในการแต่งประโยคที่มี Phrase ($\bar{X} = 4.37$, S.D. = 0.61) และภารกิจด้านการออกแบบ แบบทดสอบ ที่ทำหลังการเรียนส่งเสริมความรู้ความเข้าใจและความสามารถในการแต่งประโยคที่มี Phrase ($\bar{X} = 4.27$, S.D. = 0.69) ตามลำดับ

3. สำหรับข้อมูลในส่วนของการเปิดของแบบสอบถาม นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดการ เรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก เพื่อพัฒนาความสามารถด้านทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง วลี สรุปได้ดังนี้ การเรียนเรื่อง Phrase ทำให้สามารถเข้าใจในรูปแบบประโยคต่าง ๆ และโครงสร้างประโยค ทำให้สามารถแต่งประโยคได้อย่างถูกต้อง แต่นักศึกษาต้องการแบบฝึกหัดแต่งประโยคในห้องเรียนให้มากขึ้น และทำให้เสร็จทุกข้อพร้อมกันในชั้นเรียน สำหรับด้านสื่อการเรียนรู้ ควรมีคลิปวิดีโอเรื่อง Phrase เข้ามาใช้ในการสอนด้วย เพื่อจะได้ทบทวนการเรียนรู้นอกชั้นเรียน รวมทั้งเพิ่มวิธีการสอนที่หลากหลาย

การอภิปรายผล

1. ผลการศึกษาความสามารถด้านทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความสามารถด้านทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษหลังได้รับการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้คือ นักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุกมีความสามารถด้านทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษหลังได้รับการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการเรียน ทั้งนี้ผลการวิจัยดังกล่าวอาจมาจากหลายปัจจัยที่ร่วมกันส่งเสริม สนับสนุนให้ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐาน ปัจจัยดังกล่าวอาจได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุกหรือ Active Learning เรื่องวลี (Phrase) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีองค์ประกอบครบถ้วนและมีความสอดคล้องตามหลักการ ทฤษฎี ที่ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้ให้นักศึกษาเรียนรู้หลักการเกี่ยวกับวลีแต่ละประเภท และฝึกให้ทำแบบฝึกหัดเพื่อประยุกต์ใช้หลักการในการนำไปแต่งวลีประเภทต่าง ๆ รวมทั้งเปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถาม อภิปราย และแสดงความคิดเห็น ทำแบบฝึกหัด และปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งคือการมอบหมายให้นักศึกษาออกแบบ แบบทดสอบเกี่ยวกับวลี (Phrase) ที่ได้เรียนไปแล้วในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งทุกแผนการจัดการเรียนรู้มีการกำหนดภาระงาน การวัดผล และประเมินผลไว้อย่างชัดเจน เช่น วัดผลและประเมินผลจากใบงาน (Worksheet) การปฏิบัติ (Performance) พร้อมทั้งมีคำชี้แจงและเกณฑ์การประเมิน (Rubrics) ให้นักศึกษาทราบว่าจะต้องทำกิจกรรมใด วัดผลอย่างไรและประเมินผลอย่างไรบ้าง เพื่อให้นักศึกษาได้เตรียมความพร้อมในการเรียน ทั้งนี้ในทุกบทเรียนมีการแจ้งคะแนนผลการประเมินเพื่อความชัดเจนและยุติธรรมกับนักศึกษาทุกคน เพื่อให้นักศึกษาใช้ผลการประเมินในการปรับปรุงหรือพัฒนาตนเอง และที่ได้กล่าวไปแล้วคือ ในขั้นตอนสุดท้ายนักศึกษาจะได้รับมอบหมาย ให้ออกแบบ แบบทดสอบเกี่ยวกับวลี (Phrase) ที่ได้เรียนไปแล้วในแต่ละแผนการเรียนรู้ ซึ่งในการออกแบบแบบทดสอบนี้อาจเป็นส่วนหนึ่ง ที่สำคัญที่สามารถทำให้นักศึกษาเกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องวลี (Phrase) ดีมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับจางจินตภิญโญ (2555) ที่กล่าวว่า ลักษณะผู้เขียนข้อสอบที่ดี ทำให้ข้อสอบให้มีคุณภาพดีนั้นผู้เขียนข้อสอบต้องมีคุณลักษณะหลายอย่างประกอบกันและที่สำคัญประการหนึ่งคือผู้ออกข้อสอบต้องมีความรู้ในเนื้อหาวิชาและจุดมุ่งหมายของรายวิชาอย่างถูกต้องลึกซึ้ง จะได้ถามได้ตรงสาระสำคัญของรายวิชานั้น ๆ ดังนั้นเมื่อนักศึกษาจะต้องออกแบบ แบบทดสอบก็ต้องทำให้ตนเองมีความรอบรู้ในเรื่องวลี (Phrase) โดยอาจต้องสอบถามครูผู้สอนหรือศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเอง ทั้งในด้านเนื้อหาและรูปแบบ แบบทดสอบ ซึ่งเป็นลักษณะของการจัดการเรียนรู้เชิงรุก ซึ่งฟิ๊งค์ (Fink, 1999: 1-2) ได้กล่าวถึงลักษณะของการจัดการเรียนรู้เชิงรุกไว้ประการหนึ่งว่า เป็นประสบการณ์ที่ได้จากการลงมือกระทำ ซึ่งผู้เรียนจะเกิดประสบการณ์โดยตรงจากการออกแบบ และทำการทดลอง และสอดคล้องกับเชอร์แมนและเชอร์แมน (Sherman, & Sherman, 2004: 22) ที่กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้เชิงรุกเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เป็นการเน้นสร้างความรู้และความเข้าใจ ให้ผู้เรียนจดจำเนื้อหา และหลักการโดยอาศัยความเข้าใจที่ได้รับจากประสบการณ์ให้ผู้เรียนค้นหาความคิดใหม่ ๆ ด้วยตนเอง สามารถถ่ายทอดความรู้ให้เพื่อนได้ รวมทั้งแสดงความคิดเห็นและเสนอผลงานได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับกิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนคือนอกจากให้ออกแบบ แบบทดสอบแล้ว นักศึกษายังต้องนำเสนอในชั้นเรียน และแสดงความคิดเห็นต่อแบบทดสอบนั้น ๆ ด้วยเช่นกัน กิจกรรมเหล่านี้ล้วนส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้นและยังสอดคล้องกับ เซนเกอร์, กอสส์ และเบมส์เทน (Shenker, et al, 1996: 1) ที่อธิบายว่าการเรียนรู้เชิงรุกมุ่งเน้นการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในบทบาทการเรียนรู้ของตนเองมากกว่ารับความรู้ฝ่ายเดียว การที่

ผู้เรียนได้กระทำการต่าง ๆ ด้วยตนเอง จะนำไปสู่การคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ตนเองกำลังกระทำ ทำให้การเรียนรู้เริ่มต้น สนุกสนาน ดึงดูดความสนใจของผู้เรียน การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูด ฟัง อ่าน เขียน เป็นองค์ประกอบหลักสำคัญของการเรียนรู้เชิงรุก สอดคล้องกับแนวคิดของ เอกรินทร์ สังข์ทอง (2543: 2-4 อ้างถึงใน ฟาร่า สุลมาน และนุรฮัสวานี บอตอ, 2563: 2) กล่าวว่า การจะบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้เรียนต้องมีทักษะพื้นฐานในการเรียนภาษา มีทักษะด้านไวยากรณ์ที่ดีพอ มีความเข้าใจในความหมายและใช้ภาษาได้เหมาะสมต่อแต่ละบุคคลและสถานการณ์ ดังนั้นการสอนไวยากรณ์จึงไม่ควรจำกัดอยู่เพียงการสอนกฎเกณฑ์ทางภาษาเท่านั้น แต่ควรพัฒนาให้นักเรียนสามารถนำเอาไวยากรณ์ที่เรียนไปใช้ในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างถูกต้องตามหน้าที่ทางภาษา สอดคล้องกับงานวิจัยของเบสเลอร์ และเคิร์ทซ์ (Besler, & Kurt, 2016: 209) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมเชิงรุกแบบเป็นทีมกับเจตคติของนักเรียนและการแสดงของนักศึกษาในชั้นเรียนสังคมวิทยาเบื้องต้น การออกแบบการวิจัยเป็นการเปรียบเทียบคะแนนในการสอบครั้งสุดท้ายและการสำรวจทัศนคติระหว่าง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่เรียนกิจกรรมเชิงรุกแบบเป็นทีมกับกลุ่มที่เรียนแบบบรรยาย ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มผู้เรียนที่เรียนเชิงรุกแบบเป็นทีมมีทัศนคติเชิงบวกมากขึ้น นอกจากนี้นักเรียนที่เรียนเป็นทีมยังมีคะแนนสอบปลายภาคเพิ่มขึ้น และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของนาฏอนงค์ ศรีวิเชียร (2565: 72) ได้ทำวิจัยเรื่องผลการใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้เชิงรุกสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นจึงแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนถึงสาเหตุที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถด้านทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษหลังได้รับการเรียนรู้เชิงรุกสูงกว่าก่อนได้รับการเรียนรู้เชิงรุก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ข้อที่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ เรื่อง Phrase มีประโยชน์ รองลงมาคือความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ได้แก่ การทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนมีประโยชน์ ลักษณะของแบบฝึกหัดที่ทำหลังการเรียนส่งเสริมความรู้ความเข้าใจและความสามารถในการแต่งประโยคที่มี Phrase และการกิจด้านการออกแบบ แบบทดสอบที่ทำหลังการเรียนส่งเสริมความรู้ความเข้าใจและความสามารถในการแต่งประโยคที่มี Phrase ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษามีแรงจูงใจในการเรียนรู้เรื่องวลี (Phrase) เพราะเล็งว่าเป็นประโยชน์ต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเห็นได้อย่างชัดเจนจากการที่นักศึกษาแสดงความคิดเห็นด้วยการตอบแบบสอบถามในด้านประโยชน์ของวลีอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวิภาณี เพ็ชรมาก (2559) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีผลสัมฤทธิ์ ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน ผลการศึกษาที่สำคัญ คือ 1) นักเรียนที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับที่สูงใช้กลวิธีการเรียนในระดับสูง ส่วนผู้เรียนที่มีผลการเรียนในระดับต่ำ ใช้กลวิธีเรียนในระดับปานกลาง ด้านแรงจูงใจพบว่า ผู้เรียนกลุ่มสูงมีระดับแรงจูงใจที่สูงกว่าผู้เรียนกลุ่มต่ำ สำหรับการเรียนด้วยวิธีของตนเองของผู้เรียนทั้งสองกลุ่มพบว่า อยู่ในระดับปานกลาง 2) แรงจูงใจมีผลต่อการใช้กลวิธีการเรียนและต่อการเรียนด้วยวิธีของตนเองของผู้เรียนทั้งสองโรงเรียน 3) ในการเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียน แรงจูงใจ และการเรียนด้วยวิธีของตนเองของกลุ่มตัวอย่างแต่ละโรงเรียน พบว่า ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำจากโรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์ปฏิบัติในระดับที่สูงกว่าผู้เรียนจากโรงเรียนบางชัน ประกอบกับอีกทั้งเอกสารประกอบการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุกเป็นสื่อที่ทำให้ผู้เรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้ ดังข้อคิดเห็นที่นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นจากแบบสอบถามปลายเปิดไว้ว่า “การเรียนเรื่อง Phrase ทำให้สามารถเข้าใจในรูปแบบประโยคต่าง ๆ และโครงสร้างประโยค ทำให้สามารถแต่งประโยคได้อย่างถูกต้อง และมีประโยชน์มากในการสื่อสารในชีวิตจริง” แสดงให้เห็นว่านักศึกษาส่วนใหญ่พึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก ดังที่นทลี พรธาดาวิทย์ (2559: 19-21) กล่าวว่า Active Learning เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ผู้สอนสร้างสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน เช่น เตรียมตัวอย่างภาพ วิดีทัศน์ และวิธีดำเนินการ เมื่อผู้เรียนดำเนินกิจกรรมจะเกิดแนวคิด และสร้างองค์ความรู้ใหม่ด้วยตนเองจากความรู้เดิมที่มีอยู่ โดยผู้เรียนทำกิจกรรมในระหว่างเวลาเรียน เช่น การอภิปราย การลงมือปฏิบัติ การตอบคำถาม การอ่าน ซึ่งผู้เรียนต้องศึกษาเนื้อหาที่

เกี่ยวข้องต่าง ๆ ก่อนเข้าเรียน ดังนั้นครูจะต้องเป็นผู้รู้และเชี่ยวชาญในเนื้อหาที่ทันสมัย รู้กระบวนการที่จะพัฒนาวิธีการเรียนรู้และใช้วิธีการเพื่อที่จะถ่ายทอดเนื้อหา สร้างมาตรฐานการเรียนรู้และสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียนเป็นผู้ให้คำแนะนำ อำนวยความสะดวกในชั้นเรียนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ตลอดชีวิตและมีการสะท้อนผลการสอนเพื่อปรับปรุงและพัฒนาต่อไป Active Learning จึงเป็นการเรียนรู้เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงตนเอง (Transformative Learning) เกิดภาวะผู้นำมีทักษะในการนำการเปลี่ยนแปลง (Change Agent) เน้นการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ (Learning Skills) เพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ตลอดชีวิต เน้นเนื้อหาการบูรณาการเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงและนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง ภายใต้กิจกรรม วิธีการ และกระบวนการที่หลากหลาย สนุกสนาน กระตือรือร้น มีชีวิตชีวาไม่น่าเบื่อ โดยมีผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ มีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ได้ฝึกทักษะการคิดในระดับสูง เกิดทักษะการเรียนรู้และทักษะการดำรงชีวิตอย่างถาวร สอดคล้องกับพรพรรณ พูลเขาล้าน (2563: 49) ได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Active Learning ร่วมกับเทคนิค SQ4R ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการพัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Active Learning ร่วมกับเทคนิค SQ4R อยู่ในระดับพึงพอใจมาก และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของจิตติน เพลงสันเทียะ (2564: 139) ได้ทำวิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้เชิงรุก เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้เชิงรุกในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ด้านกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ และด้านบรรยากาศการจัดการเรียนรู้ ตามลำดับ และสอดคล้องกับงานวิจัยของนาฏอนงค์ ศรีวิเชียร (2565: 72) ได้ทำวิจัยเรื่องผลการใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ระดับความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจึงอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก โดยรวมอยู่ในระดับมากซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

องค์ความรู้ใหม่ที่ได้รับ

งานวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่า การจัดการเรียนการสอนที่ให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการสร้างแบบทดสอบหลังเรียน เป็นแนวทางที่ช่วยพัฒนาทักษะการแต่งประโยคด้วย Phrase ชนิดต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งในด้านความเข้าใจเชิงโครงสร้าง การคิดวิเคราะห์และการรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง องค์ความรู้ที่ได้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการออกแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา เพื่อสร้างผู้เรียนที่มีความสามารถเชิงวิชาการและทักษะการสื่อสารที่เข้มแข็ง

ข้อเสนอแนะ

ข้อจำกัดในการวิจัย กลุ่มตัวอย่างควรมีพื้นฐานความรู้ ความเข้าใจและความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษพื้นฐานหรือ Simple Sentence มาก่อนเป็นอย่างดี รวมทั้งควรมีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับการออกแบบ แบบฝึกหัด หรือข้อสอบก็จะทำให้การเข้ารับการจัดการเรียนรู้เรื่องวลีหรือ Phrase โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก และทำกิจกรรม การออกแบบแบบทดสอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่สามารถนำเสนอในประเด็นต่าง ๆ ได้ดังต่อไปนี้

1. จากผลการวิจัยพบว่า ความสามารถด้านทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุกสูงกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักศึกษามีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับมาก ดังนั้นผู้บริหารจึงควรส่งเสริม สนับสนุนให้อาจารย์ที่สอนรายวิชาภาษาอังกฤษได้จัดการเรียนการสอนที่

มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมที่นำไปสู่การประยุกต์ใช้องค์ความรู้ ส่งเสริมให้มีการปฏิบัติ คิดวิเคราะห์ และร่วมกันทำงานเป็นทีม เพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ

2. จากผลการวิจัยพบว่านักศึกษาได้เรียนรู้ทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวลีแต่ละประเภทและได้ฝึกทำแบบฝึกหัดเพื่อใช้ในการนำไปแต่งวลีประเภทต่าง ๆ จากนั้นผู้สอนมอบหมายให้นักศึกษาได้ออกแบบ แบบทดสอบเกี่ยวกับวลี (Phrase) ด้วยตนเอง ทำให้นักศึกษาเข้าใจเรื่อง (Phrase) มากขึ้น ดังนั้นผู้สอนควรมีแบบฝึกหัดให้นักศึกษาได้ฝึกทำให้มากขึ้น รวมทั้งให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการสร้างแบบทดสอบด้วยตนเองเพื่อเป็นการพัฒนาทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษให้แก่นักศึกษาให้ดียิ่งขึ้น

3. จากผลการวิจัยพบว่าควรเพิ่มสื่อการเรียนรู้หรือวิธีการสอนที่หลากหลาย เพื่อนำมาใช้ประกอบการสอนเรื่อง Phrase เช่น คลิป VDO การสอนเรื่อง Phrase เพื่อให้นักศึกษาสามารถนำกลับมาศึกษาซ้ำด้วยตนเอง เพื่อให้เกิดความเข้าใจในรูปแบบและโครงสร้างของประโยคและพัฒนาคุณภาพด้านทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษา ทั้งนี้ ผู้สอนและนักศึกษามาร่วมกันสร้างสื่อการเรียนการสอน เพื่อ ความมีประสิทธิภาพและการเกิดประโยชน์สูงสุดของสื่อต่อการเรียนการสอน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยในครั้งต่อไปผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ควรทำการวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบวิธีการสอนหรือสื่อการเรียนการสอนเชิงรุกที่มีการผสมผสานกับแพลตฟอร์มออนไลน์ที่กำลังได้รับความนิยม เช่น Wordwall, Kahoot, Quizlet, Vonder เป็นต้น เพื่อให้เกิดความน่าสนใจในการเรียนรู้
2. ควรศึกษาประเด็นการนำการจัดการเรียนรู้เชิงรุกไปใช้ในการพัฒนาทักษะในด้านการฟัง การพูด การอ่าน หรือการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม
3. ควรมีการศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านทักษะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยใช้แนวทางการเรียนรู้เชิงรุก สำหรับนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาอื่นๆ ในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี เพื่อพัฒนาความสามารถและยกระดับผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษา

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม. (2566). *คู่มือการตรวจสอบหลักสูตรการศึกษาและการตรวจสอบการดำเนินการจัดการศึกษาเพื่อการรับรองมาตรฐานการอุดมศึกษาในหลักสูตรการศึกษา*. กองยกระดับคุณภาพการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา.
- จงจิตร ภิณโณ. (2555). *ตัวช่วย*. กลุ่มบริหารวิชาการ โรงเรียนอนุบาลแพร่ สพป.แพร่ เขต 1.
- จิตติน เพลงสันเทียะ. (2564). *ผลการจัดการเรียนรู้เชิงรุก เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 [การค้นคว้าอิสระปริญญาโท]*. มหาวิทยาลัยศิลปากร. <http://irthesis-ir.su.ac.th/dspace/bitstream/123456789/3887/1/630620096.pdf>.
- นนทลี พรธาดาวิทย์. (2559). *การจัดการเรียนรู้แบบ Active learning* (พิมพ์ครั้งที่ 2). ทริปเพิ้ล เอ็ดดูเคชั่น.
- นรินทร์ เจริญพันธ์, และคณะ. (2559). *การพัฒนาผลิตภัณฑ์อาหารจากมันเทศเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นของจังหวัดสระแก้ว*. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นาฏอนงค์ ศรีวิเชียร. (2565). *ผลการใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 [การค้นคว้าอิสระปริญญาโท]*. มหาวิทยาลัยศิลปากร. <http://irthesis-ir.su.ac.th/dspace/bitstream/123456789/4135/1/630620010.pdf>.
- พรพรรณ พูลเขาล้าน. (2563). *การพัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยใช้การจัดการเรียนรู้ แบบ Active Learning ร่วมกับเทคนิค SQ4R* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท] (ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- แพรวไหม คำดวง. (2562). การสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามแนวคิดทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร [การค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยศิลปากร. <http://ithesis-ir.su.ac.th/dspace/bitstream/123456789/2421/1/60254312.pdf>.
- แพรวไหม คำดวง, และภัทรธีรา เทียนเพิ่มพูน. (2562). การสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามแนวคิดทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร. *วารสารรัชต์ภาคย์*, 13(31): 179-194.
- พาร่า สุลไลมาน, และนุรฮัสวานี บอตอ. (2563). การพัฒนาสื่อการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่บูรณาการบริบทท้องถิ่นด้วยกระบวนการมีส่วนร่วมของครูผู้สอนในจังหวัดยะลา. *คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา*.
- รัฐพล ประดับเวทย์. (2560). แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคโนโลยีตามแนวคิดอนุกรมวิธานของบลูม. *Veridian E-Journal, Silpakorn University ฉบับภาษาไทย สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ*, 10(3): 1051-1065.
- รัตมา บุษย์ศรีเจริญ. (2565). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกไวยากรณ์ร่วมกับการเรียนรู้ตามแบบ MACRO Model ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนทุ่งโพธิ์ทะเลพิทยะ [การค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยนเรศวร. <https://nuir.lib.nu.ac.th/dspace/bitstream/123456789/5541/3/RatimaBussricharoen.pdf>.
- วิภาณี เพ็ชรมาก. (2559). กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. https://ethesisarchive.library.tu.ac.th/thesis/2016/TU_2016_5506033132_7090_5179.pdf.
- สถาพร พงษ์ฉิมกุล. (2558). เอกสารประกอบการฝึกอบรม “คุณภาพผู้เรียน.....เกิดจากกระบวนการเรียนรู้”. คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตสระแก้ว.